

ՀԵՇՏԱԲԱՐՐԱՌ «ԵՂԻՑԻ»-Ն

Որքա՛ն դիրքին է ըսել – եւ փառք տալու կերպ մըն է –
«Եղիցին կա՛մքն Արարչին», մարդուն համար որ չունի
Ո՛չ մէկ կարիք կեանքին մէջ, ո՛չ մէկ երազ տակաւին,
Եւ գոհութեան մարմնացումն է երկրի վրայ յագեցած:

Կրնա՞յ ըսել «եղիցի» հայրակորոյս ո՛րքը խեղճ,
Որուն մա՛յրն ալ լըֆելով՝ հեռացած է իր տունէն.
Ինչպէ՞ս ըսէ «եղիցի» աղֆատը ա՛յս տընագուրկ,
Մարմինն որու կը սառի փողոցներու ձիւնին վրայ,

Եւ կամ մարդո՛ւկն անօթի, որ կ'ունենայ անվերջ խիթ:
Ծընողքն ինչպէ՞ս կարենայ արկածահար իր գաւկին
Դագաղին դէմ խոնարհիլ, մի՛շտ «եղիցի» ըսելով,
Համակերպիլ մինչեւ մահ սրտին խըրած դանակին.

Կամ սիրահար մը խաբուած իր անէծքին փոխարէն՝
Ապաստանիլ լըռելեայն «եղիցի»-ի գով շուֆին,
Երբ սրտին մէջ կայ մորմոք եւ հոգւոյն մէջ անմա՛ր վիշտ.
Եւ կոյրը որ չէ՛ տեսած լոյսի ճաճա՛նչ մը երբեք,

Խո՛ւլն որ կ'ապրի մեկուսի, զի ականջէն չէ՛ մըտած
Ձայնի ալիք մը քընաւ, եւ կարծես մա՛հ կայ չորսդին.
Ինչպէ՞ս ըսեն «եղիցի» կեանքներն անոնց երբ կ'անցնին
Հաստ մութին մէջ անվախեան ուր ո՛չ յոյս կայ, ո՛չ դարման:

ԱՆԵԼ